

ЧУДОМИР НАРОДНА МЕДИЦИНА

chitanka.info

Тази сутрин драгият ми приятел Нуньо Нункин се яви в кафенето като махараджа. На главата му беше увита толкова голяма чалма, че закриваше ушите и едното му око чак.

— Какво тъй, любезни, ако смея да попитам?

— Нищо. За фелдшера дойдох. Обеща да таквози, а още го няма!

— Ами тази опаковка каква е? Да не би зъби или ухо?

— Не е ухо. А от зъби и пътна повинност съм освободен преди седем години още.

— Тогава навярно нещо окото?

— Кажи го окото, кажи го веждата, пък ако щеш, и цялата глава.

— Да не би от тънкия занаят да е? — закачих го аз. — Да не си прескачал някой плет на стари години?

— Не е бе, брате! Не е. И ти ли тъй мислиш? И ти ли? Лоши хора, бреееей! Лош свят!

И като подсмъркна, Нуньо Нункин си пренесе чашата на моята маса и почна:

— Заболя ме окото. Само че не това, дето е превързано, а другото, което те гледа. Зачерви се един ден, залютя ми, защрака и нали е речено: вържи пръст и тръгни из село, здраве мнооого, като човек тръгнах и аз помощ да диря.

Един доктор рече: борова вода, друг рече розова, трети препоръча компрес, опитах и едното, и другото, и третото, но не минава. Най-после, да си призная, отидох при баба Дойна билярката. Народна медицина, таквози, изпитано нещо, и старият доктор Мехлемов я препоръчваше на времето, и поп Костадин, че и наместникът, ако щеш. Отидох при бабата, значи, седнах на столчето, обръща ми клепачите, гледа, гледа, па отсече като с нож:

— Нищо друго, кай, баба, няма да ти помогне, освен мляко. Прясно човешко млечице, но от първескиня жена да е. Ще идеш при някоя да ти цръкне топла капчица в него, после пак и пак, и толкоз. Като с ръка ще ти отнеме болката, кай. Ами, като с ръка! Само като ти цръкне, кай, ще постоиш малко, след туй ще клепнеш дваж-триж, та да проникне навътре и да изчисти заразата.

Добрее... Тъй да бъде. Мляко — мляко, първескиня — първескиня! Да опитаме и това чудо и да видим какво ще излезе. Станах, платих ѝ и право у дома. Аз, както знаеш, имам квартиранти. Млади хора, таквози, честни, почтени, държат стая и кухня, а

пералнята и зимнина, значи, на общо ползуваме. Мъжът работи във фабриката, а госпожата, първескиня с момче годинак, шета из къщи. Един вид — разгеле!

Щом си отидох, изпратих жената да ми купи памук от аптеката, а аз — при квартирантката.

Тъй и тъй, й викам, госпожа Пенке, така и така ми рече баба Дойна билиарката, ти баща, викам, ти майка, ще ми помогнеш, ще ме спасиш, а пък колкото до таквози, аз ще си платя за услугата.

Хубаво, ама тя, нали е млада и скромна, позачерви се, посмотолеви, па ми дума:

— Ами не може ли в една кафена чашка, таквози, а вий да си го промиете у вас?

— Не може, викам, госпожа. Никак не може. Баба Дойна рече направо да се капне, топличко да е, че инак му се губело силата. Лековитостта му намалявала, рече.

Жената въртя, сука, па нали разбира от добро, съгласи се. Съгласи се, но понеже, знаеш, хора сме и всеки може различно да го претълкува, помоли ме никому нищо да не казвам.

Полегнах на миндеря, наведе се тя над мене, пръкна ми, послужи ми, значи, постоях и всичко стана, както трябва, ама нали не мога да клепна, както рече бабата! Нали се ококорили ония ми ти очи и не щат да се затворят. Днес да клепнат, утре да клепнат, пустите му зъркели, мина се неделя, лекуването върви редовно, а болката не минава.

По едно време и жената взе да се досеща. Все ме следи, все нещо мърмори и все изкриво ме поглежда. Какво от туй например че една капчица таквоз, ама на: все фучи, все троснато ми отговаря и по цял ден гони котките с точилката из двора.

Вчера заран, рано-рано, я гледам, стяга се да иде в черква. Разгеле, си рекох, ще мога да си направя още една промивка. Щом излезе тя, повиках квартирантката и я помолих пак да ми послужи.

— Не може, кай, неудобно е, че мъжът ми е тук.

— Нищо, казвам, госпожа, нищо, колко е то? Ще слезете в зимнина за дърва уж, ще дойда и аз за минутка само. Моля ви, казвам, голяма услуга и за последен път, казвам.

Намъкнах се аз тихичко в зимнина, седнах на коритото и тя пристигна. Ти пак ще помислиш кой знае какво, ама на: тоя кръст да е верен, нищо друго нямаше, нищичко! Дойде госпожата, значи,

заразкопчава се, с извинение, заприготвя се и тъкмо аз ококорих болното си око, тъкмо се приготвих, и моята холера се показа на вратата с точилката, строполи се минутно надолу по стълбите, че като ме почна.

— Чакай, викам бе, жена, успокой се бе! Изслушай ме! Нищо такова няма, дето го мислиш бе! Лекува ме госпожата, викам, почтено и толерантно! С народна медицина ме лекува, викам.

А тя пердаши, дето свари, и крещи, та се чува до говеждия пазар чак.

— На ти, вика, едно лекуване. На ти една народна медицина в зимника! На ти още една. На ти още две! — дордето ми направи главата на нищо.

И сега, кажи го, окото, дето ме болеше, оздравя и си гледа, таквозинка, а здравето се поду, отече, посиня наоколо и с каква медицина ще го лекувам, с какво ще го църкам, като си излязоха квартирантите, и аз, брате, не зная!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.